

Хрещений батько "Вільного слова"

Вже півтора місяця, як не стало Михайла Микитовича Горопахи; вже будні нинішнього пісного, все ще невлаштованого часу навалилися невідкладними справами і свіжими проблемами; вже мав би прив'язати і присохнути біль цієї несправедливої дочасної втрати, – а серце однаково квилить, і думка пече, і почуття протестують, не хочуть сприймати його в минулому часі...

За той вік, який був йому намірний, Михайло Микитович найбільше працював за фахом – журналістом, і більшою мірою на зервних посадах: спочатку редактором "Змни", потім заступником редактора "Червоного прапора" і, нарешті, головним редактором "Вільного слова".

Якби ви знали, яким він був редактором! Вроджено шляхетний, виключно демократичний, причому в усьому – поведінці, манері спілкування, методах керівництва, поглядах, у своєму естві, природі, надзвичайно уважний, глибоко ерудований, а ще – напролюд організований і фантастично прачездатний, він був для нас беззастережним авторитетом і більш ніж редактором. Не дивно, що в 1991-му, драматичному для нашого колективу році, коли "Червоний прапор" вкупі з редакційним колективом фактично був оголошений поза законом (о "демократи" були!), і багато хто не тільки дивився в нашу сторону басом, а таки справді хотів поставити хрест на газеті, і нам треба було починати з нуля, – не

дивно, що тоді ми довірили і долю газети, і свої долі саме йому, Михайлу Микитовичу. А він, розуміючи цю величезну відповідальність, усвідомлюючи, яку ношу бере на себе, в яке мультке і невдячне крісло сідає, не спускав, не побоявся, не вважав за потрібне відійти тихенько в тінь і шукати місця більш спокійного і грошовитого.

Тоді, під його керівництвом, ми знову ставали і стали на ноги. Вже забулося, як редакція тулилася тоді в люто холодному червоному кутку гуртожитку будівельників. Уже відійшло на задній план, як непросто було відкрити в банку заблокований редакційний рахунок. Уже важко згадати інші несолодкі тогочасні обставини. Зате в кольорі, дуже чітко, з усіма деталями пам'ятається інше. Як Михайло Микитович сидить за редакторським столом – незмінно привітний, по-батьківськи розважливий. Як він радить підійти до теми. Як хвалить за вдалий матеріал, будь-яку творчу знахідку. Як "стукає" у високі двері, піднімає на ноги впливових осіб, щоб тобі допомогти. Як слушно і тактовно радить

у написаному щось підсилити чи поміняти. Як дорожить думкою колег, бувало, просить "глянути оком" його власний матеріал, а тоді дякує за підказку, частує відмінним чаєм...

Я давно – тридцять п'ятий рік у журналістиці. І давно збагнув, що ті сім років, які випало щастя працювати під керівництвом Михайла Микитовича, були, напевно, найскладнішими, але й найцікавішими і найдорожчими для мене літами. І якщо чогось вартий, то великою мірою завдяки його таланту керівника, його школі. А ще завдяки тому, що він брав на себе всяку невдячну роботу, всю рутину, розчищаючи нам, молодшим, шлях до творчості. Це – свята прав,

Володимир КОМАРОВСЬКИЙ